

[Jørgen Junior]

ver ikke være bange. Jeg konstaterede med tilfredshed, at såfremt der kun er tale om at følge internationale sanktioner, så bliver der ikke noget at følge, og det glæder mig. Men vi er skam ikke tilfreds med regeringens indstilling. Vi mener ikke, regeringen skulle komme med sine verbale udtalelser. At de så ikke har den store betydning, det er i den henseende ikke afgørende.

I øvrigt må jeg sige, at under den udenrigspolitiske debat forleden dag markerede vi netop denne afstandtagen ved at undlade at tage regeringens redegørelse til efterretning.

(Kort bemærkning).

Ib Nørlund (DKP):

Hr. Jørgen Junior gentog, at han var tilfreds med regeringens holdning i denne situation. Det synes jeg er en alvorlig advarsel til regeringen.

Bolvig (RV):

VS opfordrer gennem sit beslutningsforslag regeringen til langt mere aktivt end hidtil at markere vor afsky for raceregimet i Sydafrika. Det radikale venstre vil gerne arbejde for ethvert forslag, som kan medvirke til at bringe det fascistiske regime til fald.

Det er åbenlyst klart, at Danmark ikke alene formår at lette forholdene for den undertrykte majoritet, men vi må ikke underkende eksemplets magt og betydning. Danmark har mulighed for at påvirke vore allierede i EF og NATO, og vi bør i handling vise vej. Det kan ikke nytte, at vi blot afventer en holdningsændring i USA, Storbritannien, Frankrig eller Tyskland.

Som jeg har understreget i tidligere debatter, er det sydafrikanske problem Vestens ansvar. Lever vi ikke op til dette ansvar, er det uundgåeligt, at vi bliver vidne til det formentlig mest blodige opgør siden anden verdenskrig. Den stigende utilfredshed og frustration i de sydafrikanske ghettoer vil føre til voldelige opgør, der her som alle andre steder vil radikaliserer befolkningsgrupperne og umuliggøre en fredelig overgang til et flertalsstyre.

Det er urovækkende, at regeringerne i den vestlige verden ikke kan se, at en fortsat tilbageholdende politik vil skubbe de undertrykte befolkningsgrupper i armene på Sovjet. Ingen er vel i tvivl om, at den østlige

verden er villig til at levere de våben, den uddannelse og det udstyr, de undertrykte begærer for at kunne tilkæmpe sig deres frihed. Ingen er vel heller i tvivl om prisen for et sådant samarbejde. I vor kortsynethed overrækker vi den internationale kommuniste et af verdens rigeste samfund.

De skandinaviske lande har særlige muligheder for at præge udviklingen i Sydafrika. Vi er de eneste hvide lande, som mødes med tillid af de undertrykte og udnyttede, hvorfor vi naturligvis ikke må svigte denne tillid.

Tror udenrigsministeren da slet ikke på eksemplets magt? Socialdemokratiet har gang på gang i ord og tale foreslået økonomiske sanktioner mod Sydafrika. Mener man dette, burde man naturligvis støtte VS' forslag.

Det radikale venstre tvivler, som jeg har omtalt i flere Sydafrikadebatter, på værdien af en økonomisk boykot. Vi er ængstelige for at ramme netop de grupper, vi ønsker at hjælpe, og vi ved, at Sydafrika er et af verdens mest selvforsynende samfund. VS har desværre ikke ret, når de i bemærkningerne fremhæver, at en boykot vil bringe apartheidstyret til snarligt fald. Man har opbygget olieforråd til flere år og har allerede to anlæg, der kan omdanne kul til benzin, bl. a. takket være vestlig ekspertise.

Det radikale venstre har gjort sig til talsmand for en samkvemsboykot, der entydigt vil ramme de hvide. Vi har set resultaterne af den delvise sportslige boykot, der har været anvendt i de senere år. I stigende grad tillades blandede sportshold og et blandet publikum. Vi kan videreføre denne politik til at omfatte alle former for kulturelt samkvem. Vi kan som led i en sådan politik begrænse flytrafikken, indføre visumtvang og stoppe for leveringer af TV-produktioner. Vi kunne måske lade danske, vestlige firmaer være murbrækkere, forlange, at lønningerne hæves, at fagforeninger på virksomhederne tillades, at ikke-hvide kan få ledende job, gennemføre uddannelsesprogrammer og gennemføre boligbyggeri for de ansatte på de vestlige virksomheder.

Problemet er desværre, at vi ved for lidt, at vi ikke informerer om forholdene, og at regeringen ikke har en klart formuleret politik. Hvorfor skal det radikale venstre gang på gang anmode om en seriøs overvejelse af f. eks. værdien af et omfattende samarbejde med de hvide modstandere af regimet i Pre-